

## ROZHODNUTÍ

Kárný senát Nejvyššího správního soudu složený z předsedy Mgr. Radovana Havelce a členů JUDr. Lubomíra Ptáčka, JUDr. Renáty Golkové, JUDr. Moniky Horákové, JUDr. Pavla Klaila a JUDr. Petra Poledne projednal v ústním jednání dne 30. 10. 2014, návrh **předsedy Obvodního soudu pro Prahu 10** na zahájení kárného řízení ze dne 31. 7. 2014, proti **JUDr. M. S.**, předsedkyni senátu Obvodního soudu pro Prahu 10, a rozhodl

**t a k t o :**

**JUDr. M. S.,  
nar. X,  
předsedkyně senátu Obvodního soudu pro Prahu 10**

**I.**

Podle § 19 odst. 1 zákona č. 7/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů,

**s e u z n á v á v i n n o u,**

že zaviněným porušením svých povinností způsobila nedůvodné průtahy v níže uvedených věcech, vedených u Obvodního soudu pro Prahu 10 pod:

1. sp. zn. 5 C 158/2003, v období od 7. 5. 2013 do 31. 7. 2014,
2. sp. zn. 5 C 313/99, v období od 31. 7. 2011 do 31. 7. 2014,
3. sp. zn. 5 C 63/2001, v období od 19. 11. 2001 do 29. 5. 2012 a od 3. 5. 2013 do 19. 8. 2013,
4. sp. zn. 5 C 39/2008, v období od 4. 4. 2013 do 27. 8. 2013 a od 17. 12. 2013 do 25. 5. 2014,
5. sp. zn. 5 C 249/2008, v období od 5. 3. 2013 do 14. 7. 2013,
6. sp. zn. 5 EC 27/2009, v období od 20. 2. 2014 do 20. 5. 2014,
7. sp. zn. 5 C 71/2009, v období od 29. 4. 2013 do 3. 12. 2013,
8. sp. zn. 5 C 81/2009, v období od 27. 7. 2011 do 22. 8. 2013,
9. sp. zn. 5 C 97/2009, v období od 4. 8. 2012 do 26. 12. 2012,
10. sp. zn. 5 EC 70/2010, v období od 4. 4. 2013 do 5. 8. 2013,
11. sp. zn. 5 EC 76/2010, v období od 19. 3. 2013 do 18. 6. 2013 a od 23. 10. 2013 do 19. 5. 2014,

12. sp. zn. 5 C 102/2010, v období od 9. 9. 2011 do 11. 12. 2012 a dále od 16. 4. 2013 do 21. 4. 2014,
13. sp. zn. 47 EC 1/2011, v období od 15. 6. 2012 do 29. 6. 2013 a od 8. 2. 2014 do 19. 5. 2014,
14. sp. zn. 5 EC 45/2011, v období od 3. 5. 2012 do 14. 5. 2014,
15. sp. zn. 47 EC 98/2011, v období od 15. 6. 2012 do 19. 5. 2014,
16. sp. zn. 12 EC 249/2011, v období od 14. 11. 2013 do 19. 5. 2014,
17. sp. zn. 14 C 13/2001, v období od 21. 5. 2012 do 15. 6. 2014,
18. sp. zn. 5 C 184/92, v době od 31. 7. 2011 do 31. 7. 2014,
19. sp. zn. 5 C 55/95, v době od 31. 7. 2011 do 31. 7. 2014,
20. sp. zn. 5 C 38/2001, v době od 31. 7. 2011 do 31. 7. 2014,
21. sp. zn. 5 C 68/2004, v době od 31. 7. 2011 do 31. 7. 2014,
22. sp. zn. 5 C 53/2007, v době od 31. 7. 2011 do 31. 7. 2014,
23. sp. zn. 5 C 68/2007, v době od 31. 7. 2011 do 31. 7. 2014,
24. sp. zn. 5 C 50/2009, v době od 31. 7. 2011 do 31. 7. 2014,
25. sp. zn. 5 C 108/2009, v době od 31. 7. 2011 do 31. 7. 2014,
26. sp. zn. 19 Nc 2900/2013, v době od 29. 1. 2013 do 1. 5. 2014,

**t e d y**

**z a v i n ě ě p o r u š i l a**

povinnosti soudce a ohrozila důvěru ve spravedlivé rozhodování soudů.

**T í m s p á c h a l a**

**kárné provinění podle § 87 odst. 1 zákona č. 6/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů.**

**Z a t o s e j í u k l á d á**

podle § 88 odst. 1 písm. b) zákona č. 6/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů, jako kárné opatření

**snížení platu o 10 (deset) % na dobu 3 (tří) měsíců,**

počínaje měsícem následujícím po právní moci tohoto rozhodnutí.

**II.**

Podle § 19 odst. 2 zákona č. 7/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů

pokračování

### s e z p r o š ť u j e

kárného provinění pro skutek spočívající ve způsobení nedůvodných průtahů v níže je uvedených věcech, vedených u Obvodního soudu pro Prahu 10 pod:

1. sp. zn. 5 C 420/98, v době od 18. 5. 2000 do 31. 7. 2014,
2. sp. zn. 5 EC 22/2011, v období od 9. 5. 2012 do 26. 11. 2013,
3. sp. zn. 5 C 57/2008, v období od 1. 1. 2012 do 14. 7. 2014,

neboť **n e b y l o p r o k á z á n o**, že se skutek uvedený pod bodem 1. stal; v případě skutků uvedených pod body 2. a 3. **s e n e j e d n á** o kárné provinění.

### O d ů v o d n ě n í :

Návrhem podaným u Nejvyššího správního soudu, jako soudu kárného, dne 31. 7. 2014 bylo zahájeno kárné řízení proti JUDr. M. S., předsedkyni senátu Obvodního soudu pro Prahu 10, působící na občanskoprávním úseku tohoto soudu. Z návrhu se podává, že na základě stížnosti podané ve věci vedené u tohoto soudu pod sp. zn. 14 C 13/2001 a žádosti Ministerstva spravedlnosti o vyjádření k žádosti účastníka řízení na odškodnění za nepřiměřenou délku řízení ve věci vedené pod sp. zn. 5 C 63/2001, nařídil předseda obvodního soudu (dále též „kárný návrhovatel“) dne 29. 4. 2014 pod sp. zn. 39 Spr 326/2014 mimořádnou kontrolu věcí projednávaných JUDr. M. S. (dále též „kárně obviněná“). Kontrolu provedl kárný návrhovatel osobně ve dnech 2. až 13. 5. 2014, přičemž kontrolovány byly všechny spisy starší tří let, včetně věcí vyřízených a pravomocných; ze spisu mladších tří let pak věci, ve kterých byl spis dle spisové evidence umístěn u soudkyně déle než 3 měsíce. Fakticky tak bylo kontrolováno celkem 55 spisů; celkem ve 30 věcech byla zjištěna pochybení spočívající v průtazích v řízení, která mají za následek nepřiměřenou délku řízení.

V některých věcech (v návrhu konkretizovaných) bylo zjištěno, že soudní spisy fakticky neexistují, protože byly pravděpodobně ztraceny. Z elektronického rejstříku, vedeného v aplikaci ISAS, se podává, že spisy byly při jejich pohybu naposledy vedeny na kárně obviněnou soudkyni. Z této skutečnosti však nelze jednoznačně dovodit její odpovědnost za ztrátu spisů, neboť nelze vyloučit pochybení na straně vedoucí soudní kanceláře, spočívající v nevyznačení změny pohybu spisu v systému. Tehdejší vedoucí soudní kanceláře již u soudu nepracují. U těchto spisů je soudkyni kladeno za vinu, že nezahájila jejich rekonstrukci, respektive, že k jejímu zahájení nedala vedoucí soudní kanceláře pokyn, ač dle § 26 vyhlášky č. 37/1992 Sb., o jednacím řádu pro okresní a krajské soudy (dále jen „jednacím řád“), je povinností soudu ztracený nebo zničený spis rekonstruovat (dle § 2 odst. 1 instrukce ministerstva spravedlnosti č. 505/2001-Org, kterou se vydává vnitřní a kancelářský řád pro okresní, krajské a vrchní soudy, přitom práci v senátu určuje a řídí jeho předseda), a nepokračovala tak v řízení ve věcech, které dosud nebyly pravomocně skončeny. Od doby, co jsou rejstříky soudu vedeny v elektronické formě (systém ISAS), má soudce k evidenci věcí přístup a je schopen v kterýkoliv okamžik zjistit stav svých věcí, jejich počet a pohyb, včetně informace, že spis je evidován na soudce. Pro většinu neexistujících spisů je přitom shodné, že dne 8. 6. 2009 byl tehdejší vedoucí kanceláře učiněn dotaz na centrální spisovnu, zda předmětné spisy nejsou umístěny zde; s ohledem na negativní odpověď pak byla dne 24. 6. 2009 u těchto spisů vyznačena poznámka „rekonstrukce“. Ve zbývajících věcech jsou

soudní spisy k dispozici, přičemž jednotlivé případy vytýkané nečinnosti jsou uvedeny pod příslušnými body kárného návrhu.

K osobě kárně obviněné kárný návrhovač uvedl, že soudkyní Obvodního soudu pro Prahu 10 se stala dne 25. 6. 1993, kdy byla jmenována do funkce soudce. Po celou dobu působí na občanskoprávním úseku tohoto soudu, přičemž v době od 1. 12. 2004 do 16. 6. 2014 vykonávala funkci místopředsdkyně soudu. Po tuto dobu jí byl v odpovídajícím rozsahu snížen nápad věcí. JUDr. M. S. nebyla v minulosti kárně projednávána a ze strany předsedy soudu jí ani nikdy nebyla uložena výtka dle § 88a zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudu a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 6/2002 Sb.“). Své povinnosti místopředsdkyně soudu si za dobu působení kárného žalobce ve funkci předsedy soudu (tři a půl roku) plnila řádně. Důvodem, proč nebyla zjištěna některá nyní vytýkaná pochybení již dříve, je historicky chybně centrálně nastavený systém kontrol věcí starších časových řad, se zaměřením pouze na věci nevyřízené, kdy v důsledku vydání konečného rozhodnutí byly věci, ve kterých nedošlo k rekonstrukci spisu (a které tak nejsou dosud pravomocně skončeny), vedeny jako vyřízené.

Na základě shora uvedeného kárný návrhovač uzavřel, že kárně obviněná svou nedůvodnou nečinností ve věcech uvedených pod body 1) až 29) návrhu porušila své povinnosti soudce, vyplývající z ustanovení § 79 odst. 1 zák. č. 6/2002 Sb., a to rozhodovat v přiměřených lhůtách bez průtahů tím ohrozila důvěru ve spravedlivé rozhodování soudu. Za toto provinění kárný návrhovač navrhl uložení kárného opatření, spočívajícího ve snížení platu v rozsahu 20 % na dobu 6 měsíců, v souladu s ust. § 88 odst. 1 písm. b) zákona o soudech a soudcích.

Kárně obviněná se ke kárnému návrhu nevyjádřila.

Na nařízeném ústním jednání, konaném dne 30.10.2014, zástupkyně kárného návrhovače uvedla, že v případě spisů, které se nepodařilo při kontrole dohledat, jde ve všech případech o spisy, které jsou v systému ISAS vedeny na kárně obviněnou. Spisy uvedené pod body 1) až 3) a 5) návrhu jsou evidovány s poznámkou o zahájení rekonstrukce dne 24. 6. 2009, kontrolou však bylo zjištěno, že v tomto směru nebyly kárně obviněnou učiněny žádné úkony. Ostatní spisy (s výjimkou spisu sp. zn. 19 Nc 2900/2013) jsou v systému ISAS evidovány na kárně obviněnou poté, co bylo vydáno rozhodnutí. Co se týče spisu sp. zn. 19 Nc 2900/2013, zde šlo o případ nejasného podání. Spis byl při kontrole fyzicky k dispozici, kárný návrhovač z jeho obsahu vycházel, nicméně po provedené kontrole, a po přepisu spisu na kárně obviněnou, došlo k jeho ztrátě, takže nemohl být kárnému senátu předložen. V případě spisů předložených zástupkyně kárného návrhovače upozornila na věc vedenou pod bodem 4) návrhu s tím, že od roku 2000, kdy byl ve věci vyhlášen rozsudek, není dosud zaznamenáno jeho písemné vyhotovení. Pod bodem 7) návrhu je pak kárně obviněné vytýkán nedostatek důrazu při postupu vůči znalci, kdy konkrétními procesními prostředky nezajistila včasné provedení znaleckého posudku; v případě věci vedené pod bodem 13) návrhu je kárně obviněné vytýkána jistá neformálnost jejího postupu při vedení účastníků k vyřešení sporů, neboť bez použití institutu přerušení řízení opakovaně a po poměrně dlouhou dobu nenařídila ve věci jednání s tím, že očekává vyjádření stran sporu. V ostatních předložených spisech je pak kárně obviněné vytýkána nečinnost v rozsahu podrobněji popsaném pod jednotlivými body návrhu. K osobě kárně obviněné zástupkyně kárného návrhovače uvedla, že řadu let působila jako místopředsdkyně soudu, což je činnost velice náročná, zejména po psychické stránce. Může potvrdit, že v této pozici byla tmelícím prvkem kolektivu a vstřícnou místopředsdkyní ve vztahu k soudcům, nad kterými vykonávala dozor. Snížení nápadů v této době rozhodně odpovídalo náročnosti výkonu funkce místopředsedy soudu.

pokračování

K dotazu kárného senátu, jakým způsobem probíhalo stěhování spisů na nové pracoviště, zástupkyně kárného navrhovatele uvedla, že pokud si vzpomíná, spisy neměly zůstat u soudců – stěhování prováděla najatá firma. Jestli byla v této souvislosti prováděna následná kontrola spisů, jí není známo. Na dotaz, jaké je zhruba zatížení soudců civilního úseku za období posledních pěti let, uvedla, že zhruba od roku 2010 se zdatelně zvýšil nápad, a to v souvislosti se zavedením agendy EC. V současné době napadá soudci, který nemá žádnou úlevu a má k dispozici asistenta, bezmála 800 věcí ročně počet neskončených věcí u soudců civilního úseku odhaduje na zhruba 200 až 250.

Kárně obviněná soudkyně ve své výpovědi uvedla, že si nedokáže vysvětlit, proč by v případě ztracených spisů, u kterých jsou dle informací v systému ISAS evidována rozhodnutí, tato rozhodnutí neměla být vypravena. Pokud je z pohybu spisu patrné, že spis jí byl předložen, následně byl předán kanceláři k opisu rozhodnutí a poté je vykázán na lhůtě, lze mít za to, že rozhodnutí mělo být reálně odesláno. Nelze vyloučit, že ke ztrátě spisů došlo v souvislosti se stěhováním soudu v roce 2004; při stěhování se evidence stěhovaných spisů nedělala. Pokud jde o spisy, u kterých je v systému ISAS uvedena poznámka „rekonstrukce“, má za to, že tato informace se k ní vůbec nedostala, neboť si neumí představit, proč by 5 zahájených rekonstrukcí spisů mělo zůstat bez jakékoliv její další činnosti. Je si nicméně naprosto vědoma toho, že je za stav senátu odpovědná, vzniklou situaci ale nedokáže vysvětlit.

K dotazům kárného senátu, týkajícím se okolností ztráty některých spisů a následného postupu v těchto případech, kárně obviněná uvedla, že v době, kdy vykonávala funkci místopředsdkyně soudu, na ní bylo evidováno řádově několik stovek spisů, ve skutečnosti však šlo často i jen o kopie různých listin, které jí byly předkládány jako místopředsdkyni. Uznává nicméně, že v tomto směru neprováděla dostatečnou kontrolu. Na dotaz, jak je možné, že ztráta spisu nebyla zjištěna při kontrolách věcí starších časových řad, uvedla, že taková kontrola byla prováděna jen u starších nevyřízených věcí pokud byly věci skončeny, byt' nikoliv pravomocně, kontrola se jich netýkala. Kontrola věcí vyřízených nebyla prováděna zřejmě vůbec. K dotazu, jak si vysvětluje, že nebylo z její strany reagováno ani na různé urgencye, stížnosti apod., které byly v některých věcech prokazatelně podány, uvedla, že o takových podáních nic neví. Nemusela se jí vůbec dostat do rukou, a to s ohledem na systém, který měla zavedený se soudní kanceláři. Nechtěla, aby jí kancelář dávala samostatné listiny, které přicházely do jednotlivých spisů, ale aby se tak vždy stalo se spisem pokud byl spis u ní, mělo by být v rejstříku vyznačeno, že došla nová pošta – v okamžiku, kdy se spisem pracovala, nahlédla do rejstříku, kde zjistila, že na kanceláři je nezaložená pošta. Je tedy možné, že za situace, kdy byl spis evidovaný na ni, ale fyzicky jej u sebe neměla, nemusela se k takto nezařazené poště vůbec dostat. Kárně obviněná se nicméně pozastavila nad tím, že žádný účastník, respektive jeho zástupce, neupozornil na to, že ve věci nedisponuje rozhodnutím. V případě, kdy (dle evidence ISAS) bylo vyhlášeno rozhodnutí, ale nebylo vyhotoveno, pravděpodobně požádala o prodloužení lhůty, s ohledem na velký časový odstup to však nemůže tvrdit s naprostou jistotou. Pokud jde o spis uvedený pod bodem 3) kárného návrhu, šlo o věc, kde rozhodovala jiná soudkyně, přičemž kárně obviněná spis převzala až s více jak půlročním odstupem. V tomto případě proto zřejmě o prodloužení lhůty k vyhotovení rozhodnutí nepožádala. Případné žádosti o prodloužení lhůty k vyhotovení rozhodnutí byly předávány vždy předsedovi soudu, respektive místopředsedovi, který ho zastupoval; žádost se nezakládala do systému ISAS, pouze se vytiskla a následně založila do spisu. V této souvislosti kárně obviněná upozornila, že u starých spisů došlo, na základě rozhodnutí vedení soudu, ke smazání dokumentové knihovny v systému ISAS, a to pro nedostatečnou kapacitu serveru. Obvykle tak v těchto případech v ISAS zůstala pouze vydaná rozhodnutí, v některých případech též protokoly z jednání. Pokud jde o fungování systému ISAS, kárně obviněná uvedla, že ten na obvodním soudě funguje zhruba od roku 2001, přičemž ještě po nějakou dobu byla vedena současně i papírová evidence. V době stěhování

soudu byla spisová evidence již prováděna zřejmě jen elektronicky. S přechodem na systém ISAS byly zpočátku problémy. Časté bylo především neukládání některých dokumentů (v některých případech se tak stalo i s odstupem 8 let), chybně byly prováděny též výkazy pohybu spisů. Stávalo se, že kancelář vyznačila právní moc, provedla statistiku a spis následně odeslala do spisovny, tento pohyb spisu nicméně v rejstříku vyznačen nebyl. Postupně se tak v průběhu let dohledala celá řada spisů, která byla vedena na ni, byť se ukázalo, že spis je již dávno pravomocný a uložen na centrální spisovně. Nesoulad ve spisové evidenci mohl vzniknout i tím, že po proběhnuvším jednání setrvala v jednacím síni, kde do diktafonu nadiktovala rozsudek – v systému tak mohlo být téhož dne vykázáno jak ústní jednání, tak nadiktování příslušného rozhodnutí.

Pokud jde o spisy, u kterých je vyznačena poznámka „rekonstrukce“, k dotazu kárného senátu kárně obviněná uvedla, že v případě ztráty spisu postupuje dle jednacímho řádu, tzn. že vydá usnesení o zahájení rekonstrukce a zahájí opatřování potřebných listin. Pokud by tedy v nyní vytýkaných případech rekonstrukci skutečně zahájila, muselo by o tom být vydáno usnesení jeho existence však v systému ISAS uvedena není. Přestože dle tohoto systému měla být rekonstrukce zahájena již ke dni 24. 6. 2009, fakticky ztrátu spisu zjistila až v květnu roku 2014, v souvislosti s probíhající kontrolou. Poté již pokračovala uvedeným způsobem, tedy vydala usnesení o zahájení rekonstrukce a obrátila se na účastníky s žádostí o předložení relevantních listin, neboť v systému ISAS prakticky žádné listiny nejsou.

K dotazům kárného senátu, týkajícím se okolností stěhování Obvodního soudu pro Prahu 10 do budovy justičního paláce Na Míčánkách, kárně obviněná uvedla, že žádná evidence pohybu stěhovaných spisů neexistovala. Není jí známo, že by se prováděla nějaká inventura spisů před stěhováním a po něm spisy byly dávány do balíků a předány y stěhovací firmě. Neví o tom, že by se jiným kolegům při stěhování nějaké spisy ztratily, žádné šetření v tomto směru prováněno nebylo. Pokud by se tak nicméně v některých případech stalo, soudci by si provedli rekonstrukci spisu sami a nic by vedení soudu neoznamovali. K dotazu, jak konkrétně probíhalo stěhování jejích spisů, uvedla, že si na to již nepamatuje, neboť v době stěhování byla, jako místopředsedkyně soudu, zaneprázdněna řadou dalších úkolů. Má za to, že byl dán nějaký pokyn k tomu, aby si soudci zabalili své věci a napsali do jaké místnosti v nové budově mají být přestěhovány. Předpokládá, že spisy měly být dány do příslušné soudní kanceláře; soudci se o stěhování spisů blíže nestarali.

Pokud jde o vytýkané průtahy ve spisech, které byly kárnému senátu předloženy, kárně obviněná uvedla, že výtky uvedené v kárném návrhu v zásadě uznává. Nesouhlasí ovšem s tvrzením o existenci průtahů ve věci uvedené pod bodem 13) kárného návrhu. Zdůraznila, že mezi účastníky tohoto řízení probíhala řada soudních i mimosoudních jednání ohledně velkého množství majetku, přičemž právním zástupcem žalobce byla opakovaně žádána, aby nenařizovala jednání s tím, že se strany snaží své vzájemné poměry vyřešit mimosoudně. Vztahy mezi účastníky byly natolik špatné, že pokud by soud takovým návrhům nevyhověl, vedlo by to ke zmaření mimosoudního jednání a strany by se nedomluvily již na ničem. Předmětná věc byla v září roku 2014 meritorně skončena. I kdyby snad nenařzení jednání, bez přerušení řízení, bylo procesní chybou, na faktické délce řízení se to nemohlo negativně projevit, protože ve věci nebylo konáno s vědomím účastníků. Kárně obviněná též nesouhlasí s existencí průtahů v řízení uvedeném pod bodem 18) návrhu. Uvedla, že je pravdou, že řízení ve věci přerušila s ohledem na nutnost vyčkat výsledku řízení vedeného u téhož soudu pod sp. zn. 17 C 237/2009. Nicméně po pravomocném skončení této věci se ukázalo, že jeho výsledkem nebylo zodpovězení otázky, která měla význam pro přerušené řízení. Tato otázka měla být vyřešena v jiném řízení, vedeném kárně obviněnou pod sp. zn. 5 C 4/2009. Jelikož tedy bylo řízení pravomocně přerušeno, přičemž důvod přerušení (vyčkání výsledků řízení vedeného pod sp. zn. 17 C 237/2009) byl

pokračování

uveden jen v odůvodnění, nerozhodovala znovu o přerušení řízení (tentokrát s odkazem na jiné probíhající řízení). O pravomocném skončení věci sp. zn. 17 C 237/2009 věděla, důvod přerušení však, dle jejího názoru, i nadále přetrvával. I kdyby šlo v tomto případě o nesprávný procesní postup, fakticky k žádným průtahům v řízení nedošlo.

K dotazu kárného senátu kárně obviněná dále uvedla, že za období předcházejících zhruba pěti let se počet jí vyřizovaných věcí ročně pohyboval v rozsahu 350 až 400 věcí agendy C a EC. Počet neskončených věcí v tomto období odhadla na 60 až 100 s tím, že zcela jistě v žádném období nepřekročil hodnotu 200 věcí. V tomto období nevykázala žádnou delší nepřítomnost na pracovišti, netrpěla zdravotní indispozicí, apod. Svě zatížení, v souvislosti s výkonem funkce místopředsedkyně, označila za zvladatelné, nicméně za cenu, že byla nucena zůstat v práci často až do večera.

V rámci nařízeného ústního jednání byly předsedou senátu sděleny výsledky přípravného šetření, provedeného v souladu s ustanovením § 13 zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 7/2002 Sb.“).

Ze zprávy o mimořádné prověrce věcí přidělených JUDr. M. S., evidované pod sp. zn. 39 Spr 326/2014 bylo zjištěno, že na základě nařízení kárného návrhatele č. 1/2014 a č. 2/2014, o provedení mimořádné kontroly, bylo ke spisové prověrce vybráno celkem 56 spisů kárně obviněné; dle připojeného záznamu o kontrole spisů byla kontrola zahájena dne 2. 5. 2014 a ukončena dne 13. 5. 2014. Kromě přehledu kontrolovaných spisů, obsahujících údaje o tom, zda byl spis předložen a jaký je stav jednotlivých věcí v systému ISAS, obsahuje prověřkový spis kopie korespondence mezi vedením soudu a účastníky (jejich zástupci) ve věcech sp. zn. 5 C 68/2007, 5 C 53/2007, 5 C 68/2004, 5 C 38/2001 a 5 C 158/2003. Z jejího obsahu se podává, že vedení soudu se pokoušelo zjistit, zda ve vyjmenovaných věcech (kde došlo ke ztrátě soudního spisu) bylo vydáno rozhodnutí, zda (kdy) bylo případně takové rozhodnutí doručeno, apod. Z rozvrhů práce Obvodního soudu pro Prahu 10 pro roky 2011 až 2014 dále kárný senát zjistil, že kárně obviněný byl, jako místopředsedkyní soudu pro občanskoprávní úsek, v letech 2011 a 2012 nápad věcí stanoven (stejně jako druhému místopředsedovi tohoto úseku) v rozsahu 30 %. V roce 2013 jí byl nápad věcí snížen na 20 %, (současně s přidělením některých okrajových agend), poté došlo k jeho zvýšení na 30 %, koncem roku pak na 50 %. V souvislosti s rezignací kárně obviněné na funkci místopředsedkyně soudu byl změnou rozvrhu práce s účinností ke dni 23. 6. 2014 kárně obviněný zvýšen nápad věcí na 80 % (současně s tím jí byla zřízena specializace na věci s mezinárodním prvkem. Kárným návrhatelem bylo dále předloženo pracovní hodnocení JUDr. S. Z jeho obsahu se podává, že k jejímu výkonu řídicí činnosti neměl nikdy žádné připomínky; pokud jde o výkon samotné soudcovské činnosti, několikrát jí v minulosti vytkl ne zcela uspokojivou délku řízení v některých konkrétních věcech. Dle jeho názoru v těchto případech nešlo o důsledek systémového pochybení, ale spíše o liknavost kárně obviněné v některých konkrétních případech, a to i vzdor tomu, že jí byl nápad krácen nad běžně stanovený koeficient místopředsedy soudu. Co se týče kvality jejího rozhodování, žádné výhrady ze strany nadřízeného soudu zjištěny nebyly. Z osobního spisu kárně obviněné bylo dále zjištěno, že soudkyní je od roku 1993, přičemž po celou dobu působí u Obvodního soudu pro Prahu 10. Počínaje dnem 1. 7. 2004 byla pověřena výkonem funkce místopředsedkyně soudu pro občanskoprávní úsek na základě pozitivního hodnocení jejich osobnostních a odborných kvalit předsedou soudu byla do této funkce jmenována dne 1. 12. 2004. Dne 16. 6. 2014 na funkci místopředsedkyně soudu rezignovala. Z obsahu osobního spisu nejsou patrné žádné výtky ani jiné výhrady k její práci v minulosti nebyla též kárně postihována. Kárný senát konečně požádal o vyjádření k osobě kárně obviněné soudcovskou radu Obvodního soudu pro Prahu 10, žádné vyjádření však neobdržel.

Dále si kárný senát vyžádal od kárného navrhovatele předložení spisů, ve kterých byla JUDr. S. vytýkána nečinnost. Spisy uvedené v kárném návrhu pod položkami 4), 6), 7), 12), 14), 15), 17) až 19) a 21) až 28) byly předloženy v originálech, spis uvedený pod položkou 13) pouze jako ověřená fotokopie čl. 119 až 162; ve všech případech byl též připojen výpis ze systému ISAS, vztahující se k jednotlivým věcem. Co se týče samotného obsahu předložených spisů, lze konstatovat, že s výjimkou několika drobných odchylek v konkrétních případech, popis skutkového stavu věci vyplývající z kárného návrhu odpovídá obsahu jednotlivých spisů. Podrobněji bude obsah jednotlivých spisů podán dále, v rámci vyhodnocení úkonů kárně obviněné v jednotlivých případech. Pokud jde o spisy uvedené pod body 1) až 3), 5), 8) až 11), 16), 20) a 29) kárného návrhu, s ohledem na jejich ztrátu byla kárnému senátu předložena vždy pouze složka, obsahující dohledatelný obsah těchto spisů. Ve všech případech byl předložen výpis ze systému ISAS, u věcí uvedených pod položkou 2) a 3) návrhu též *screen print* evidence dokumentů k daným spisovým značkám, s výjimkou spisu uvedeného pod položkou 2) návrhu pak i dokumenty označené jako „*podrobný výpis z rejstříku C*“, respektive „*podrobný výpis z rejstříku Nc*“, obsahující zejména stav těchto soudních věcí („*věc vyřízená*“, „*nevyřízená*“, „*spis u znalce*“, apod.). Vyjma spisu uvedeného pod položkou 29) kárného návrhu, jsou součástí jednotlivých složek též některé listiny, které se podařilo ze systému ISAS vytisknout (rozhodnutí, protokoly o jednání, poukazy k výplatě znalečného, upomínky znalce, apod.).

Na nařízeném jednání doplnil kárný senát dokazování výpisem ze systému *infoSoud*, vztahujícím se k věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 10 pod sp. zn. 5 C 202/2008 [stav řízení v uvedené věci má relevanci k věci uvedené pod bodem 18) kárného návrhu]. Bylo ujištěno, že ve věci bylo rozhodnuto dne 8. 3. 2012, věc byla pravomocně skončena ke dni 3. 5. 2012. Na základě návrhu zástupkyně kárného navrhovatele byl proveden též důkaz kopií sdělení společnosti PORR a. s., adresovaného Obvodnímu soudu pro Prahu 10, doručený tomuto soudu dne 30. 9. 2014. Uvedená společnost zde, k dotazu obvodního soudu, sdělila, že ve věci vedené pod sp. zn. 5 C 68/2014 [bod 9) kárného návrhu] nedisponuje rozsudkem tohoto soudu ze dne 18. 2. 2008. Další návrhy na provedení dokazování vzneseny nebyly.

Zástupkyně kárného navrhovatele ve svém závěrečném návrhu uvedla, že v případě spisů, které se nepodařilo dohledat a bylo u nich vyznačeno zahájení rekonstrukce, chce upozornit, že kárný žalobce vycházel z faktu, že kárně obviněná byla místopředsedkyní soudní měla tedy přímo v popisu práce pracovat při dohledu nad ostatními soudci se spisovou evidencí i s evidencí elektronickou. Skutečnost, že spisy jsou od 24. 6. 2009 zapsány ve stavu rekonstrukce, lze dohledat hned z několika aplikací systému ISAS. Pokud jde o dohledovou činnost, ta se vztahovala skutečně pouze na věci vyznačené jako neskončené, kontrolu věcí starších tří let měla pro všechny soudce civilního úseku na starosti kárně obviněná, věci starší pěti let pak druhý místopředseda tohoto úseku. V případě spisů, které se nepodařilo dohledat, zástupkyně kárného navrhovatele uvedla, že zjištěný stav jde na vrub spolupráce soudce a kanceláře. Každý soudce má minimálně od roku 2009 svou rejstříkovou vedoucí, přičemž je povinností jak soudce, tak rejstříkové vedoucí, aby listiny, které se týkají konkrétního spisu, byly do tohoto spisu také skutečně řádně žurnalizovány. Uvedla dále, že si je vědoma psychické náročnosti související s výkonem soudcovské činnosti u soudu I. stupně; je-li soudce současně též soudním funkcionářem, jde o značnou zátěž. Dle jejího názoru je kárně obviněné nutno přičíst k dobru fakt, že jako členka vedení soudu měla na soudce vždy čas a působila i jako tmelící prvek kolektivu, byla připravena mladším kolegům pomoci a říci jim svůj názor na řešené právní otázky.

Kárně obviněná využila svého práva posledního slova. Uvedla, že si je vytýkaných nedostatků vědoma, neboť za stav svého senátu odpovídá. Její chybou bylo, že prováděla



pokračování

kontrolu pouze u těch spisů, které byly evidovány jako nevyřízené o systémovou chybu, kterou si nyní uvědomuje.

V rámci samotného posouzení dané kárné věci se kárný senát zabýval nejprve tím, zda byl návrh podán v rámci otevřených lhůt, vyplývajících z ustanovení § 9 odst. 1 zákona č. 7/2002 Sb.. Dle citovaného ustanovení musí být návrh na zahájení kárného řízení *podán nejpozději do 6 měsíců ode dne, kdy se navrhovatel dozvěděl o skutečnostech týkajících se kárného provinění, které jsou rozhodné pro podání návrhu, nejpozději však do 3 let ode dne spáchání kárného provinění.* Vzhledem k tomu, že prověrka spisů JUDr. S. proběhla v květnu 2014 a návrh na zahájení kárného řízení byl kárnému soudu doručen dne 31. 7. 2014, lze subjektivní lhůtu k podání návrhu považovat ve všech předestřených případech za dodrženu. Jinak je tomu ovšem u lhůty objektivní, kdy u věcí uvedených v kárném návrhu pod položkami 1) až 6), 9) až 11), 16), 20) a 23) bylo zjištěno, že kárně obviněná soudkyně je vytykána nečinnost i před datem 31. 7. 2011, která ohraničuje tříletou lhůtu, odvíjející se od data podání kárného návrhu. V těchto věcech se tedy kárný senát skutkovým stavem předcházejícím dni 31. 7. 2011 nezabýval.

Jsou-li soudci jako kárné provinění (§ 87 odst. 1 zákona č. 6/2002 Sb.) vytykány průtahy v jemu svěřených věcech, tedy nedostatečná snaha o to, aby věci byly co nejrychleji projednány a rozhodnuty a účastníkům řízení tak byla poskytnuta rychlá a účinná ochrana jejich práv (zde viz § 6 a § 100 odst. 1 občanského soudního řádu), je úkolem kárného senátu nejprve ověřit, že kárným navrhovatelem tvrzená nečinnost (a její rozsah) v jednotlivých věcech reálně nastala; následně je nutno posoudit, zda takto případně zjištěná období nečinnosti již překračují určitou akceptovatelnou mez, a je-li splněna i tato podmínka, je nutné ještě zhodnotit, zda lze tyto objektivně existující průtahy v řízení klást za vinu právě kárně obviněnému soudci.

Kárný senát, poté co shledal, že doba tvrzené nečinnosti JUDr. S. v jednotlivých soudních věcech v zásadě odpovídá tvrzení kárného navrhovatele, se dále zabýval tím, zda tato doba nepřesahuje v jednotlivých případech akceptovatelnou mez, tedy lze-li v jednotlivých případech hovořit o existenci průtahů v řízení. Zde je nutno upozornit, že práce soudce je činností navýsost intelektuální a kreativní, která se ze své povahy vzpírá možnosti jakéhokoliv normování, či jiným snahám o stanovení pevných lhůt, v jejichž rámci měl být ten který úkon v řízení učiněn. Přestože zákonodárce v některých případech stanovil nejen lhůty pro vydání rozhodnutí ale i lhůty pro provedení jiných úkonů, směřujících ke skončení věci (viz například § 181 odst. 3 trestního řádu), obecně platí, co bylo vysloveno výše; občanský soudní řád (dle kterého bylo postupováno ve všech posuzovaných případech) vyslovuje pouze obecný požadavek, aby účastníkům byla poskytnuta rychlá a účinná ochrana jejich práv (§ 6 a § 100 odst. 1 citovaného zákona). Nelze přitom reálně očekávat, že vždy a ve všech soudních řízeních na sebe budou jednotlivé úkony soudce (či jím pověřené osoby) plynule navazovat, a je tedy nutno vždy individuálně stanovit určitou hranici, kdy existující nečinnost již atakuje požadavek na co nejrychlejší projednání a rozhodnutí věci, vyslovený obecně pro všechny typy soudního řízení v ustanovení § 79 odst. 1 zákona č. 6/2002 Sb. Z tohoto pohledu tedy v některých případech může být za průtah v řízení považována nečinnost po dobu i jen několika týdnů, v jiných případech bude nečinnost akceptovatelná i v řádech řady měsíců.

Kárná judikatura se při posuzování této otázky ustálila na názoru, že za průtah lze považovat nejen případy nečinnosti absolutní, tedy situace, kdy v posuzovaném období neučinil soudce ve spisu žádný úkon, ale i případy, kdy sice takový úkon učiněn byl, avšak nešlo o úkon, který by mohl reálně směřovat ke skončení věci; tyto modalities je nutno důsledně odlišovat. Posuzování případů posledně uvedených je v praxi velmi obtížné, neboť soudce má při řešení případu možnost postupovat různými způsoby. Zvolí-li postup, který se zpětně jeví jako

nevhodný, či nestandardní, nemusí jít nutně o jeho pochybení, tím méně pak o jeho zaviněné neplnění povinností soudce. Aby na takový úkon mohlo být nahlíženo tak, že byl učiněn ve zjevném rozporu s požadavkem zákona na co nejrychlejším projednání a rozhodnutí věci, muselo by se jednat o zjevný exces ve smyslu jeho naprosté iracionality, účelovosti (ryze formálně provedený úkon, který byl učiněn jen proto, aby došlo k přerušení stávající nečinnosti), apod. Jinak řečeno, je-li konkrétní postup v řízení výlučně věcí úvahy soudce, pak i za situace, kdy volí v konkrétním případě méně vhodné kroky (úkony), nelze od existence takových úkonů odhlédnout, nepřekračují-li hranici, kdy lze hovořit o zcela neefektivním způsobu vedení řízení. Při hodnocení těchto úkonů je také nutno přihlídnout ke kontextu posuzovaného soudního řízení, neboť i neefektivní úkony, které nedosahují intenzity výše popsané, mohou ve svém vzájemném kontextu vést k závěru, že soudce nevedl řízení dostatečně soustředěně, důsledně a veden snahou věc efektivně skončit; i v těchto případech pak nelze vyloučit, že by takový postup soudce mohl být hodnocen jako zaviněné porušení jeho povinností. Současně je však nutno upozornit, že není-li zcela nepochybné, že se posuzovaný úkon soudce zcela vymyká racionálnímu postupu v soudním řízení, je nutno aplikovat obecnou zásadu trestního procesu, a to zásadu *in dubio pro reo*.

Jde-li o případy nečinnosti absolutní (tedy nebyl-li v posuzovaném období učiněn soudcem žádný úkon), zde kárný senát zastává konstantně názor, že je nutno odlišovat případy, kdy standardní postup v soudním řízení předpokládá učinění úkonu jednoduchého, spíše administrativní povahy, u něhož nebylo třeba právní úvahy, od případů, kdy byla věc již způsobilá k meritornímu projednání či k vydání jiného rozhodnutí, tedy případu, kdy se soud již zabýval (měl zabývat) skutkovým a právním hodnocením věci, tedy tím, co tvoří jádro soudcovské činnosti. Jakkoliv nelze stanovit obecně platnou a neměnnou časovou hranici nečinnosti, od níž by bylo možné již dovozovat intenzitu kárné odpovědnosti soudce, v případě, kdy měl být proveden pouze jednoduchý úkon (vybrání soudního poplatku, rozeslání podání účastníkům řízení, apod.), hranici za níž již nečinnost soudce není možné akceptovat, bývá obvykle lhůta tří měsíců (viz například rozhodnutí tohoto soudu ze dne 22. 6. 2011, 11 Kss 11/2009 – 224 a ze dne 20. 3. 2014, č. j. 16 Kss 9/2013 – 91); znovu je však nutno připomenout, že jde o časovou hranici orientační, která může být korigována s ohledem na konkrétní charakteristiky posuzovaného případu. V případech, kdy se nejedná o nečinnost tohoto druhu (tedy nečinnost při provádění jednoduchých úkonů), je stanovování jakýchkoliv časových hranic z povahy věci vyloučeno a tyto situace tak musí být posuzovány vždy přísně individuálně, a to zejména z pohledu celkového zatížení soudce, stáří posuzované věci, dodržování časových řad při vyřizování věcí, výkonnosti soudce, atd.

Z těchto teoretických východisek tedy kárný soud přistoupil k hodnocení jednotlivých případů vytýkané nečinnosti.

Při vlastním hodnocení jednotlivých soudních věcí se kárný senát zabýval nejprve těmi případy, kde mu byly předloženy příslušné spisy (ověřená kopie jeho relevantních částí). V následujících případech dovodil, že lze o existenci průtahů v řízení hovořit:

1. **sp. zn. 5 C 313/99** [bod 4) návrhu] – nečinnost vytýkána v době od 8. 2. 2006 do 31. 7. 2014; obdobím před 31. 7. 2011 se kárný senát pro marné uplynutí objektivní lhůty k podání návrhu nezabýval. Ze spisu bylo zjištěno, že ve věci byl dne 8. 2. 2006 vyhlášen rozsudek (čl. 77 spisu, ISAS), poté byl spis nalezen dne 18. 1. 2011, připojený k jinému spisu (bez usnesení o spojení těchto věcí). Písemné vyhotovení rozsudku se ve spisu nenachází, žádný navazující úkon ve věci zjištěn nebyl. Ze spisu dále vyplývá, že s žalobcem bylo v roce 2009 zahájeno insolvenční řízení, v roce 2010 byl zjištěn jeho úpadek s účinky ke dni 8. 6. 2010. Vzhledem k tomu, že tyto skutečnosti v posuzované

pokračování

věci nevyvolaly *ex-officio* přerušení řízení, lze konstatovat **průtahy od 31. 7. 2011 do 31. 7. 2014.**

2. **sp. zn. 14 C 13/2001** [bod 6) návrhu] – nečinnost vytýkána z několika důvodů, v různých obdobích, ohraničených daty 3. 6. 2010 až 16. 6. 2014. V případě tvrzené nečinnosti ve věci žádosti o odklad vykonatelnosti rozhodnutí odvolacího soudu v řízení o žalobě pro zmatečnost a žalobě na obnovu řízení, pravomocně skončeného dne 7. 12. 2006, bylo z obsahu soudního spisu zjištěno, že věc byla v době podání žádosti přidělena jiné soudkyni; kárně obviněná je v systému ISAS vedená jako referující soudce teprve dnem 31. 8. 2010. V té době byl již ovšem na majetek žalobce prohlášen konkurz, který byl pravomocně zrušen až dne 23. 2. 2012. Po tuto dobu tedy panoval ve věci *ex-officio* klid řízení a existence průtahů v řízení je tak v tomto rozsahu pojmově vyloučena. Teprve počínaje dnem 24. 2. 2012 tedy bylo povinností kárně obviněné rozhodnout v přiměřené lhůtě o shora uvedené žádosti. Rozhodnuto bylo dne 16. 6. 2014; toto datum lze proto považovat za ukončení nečinnosti. Při určení počátku nečinnosti, dosahující intenzity průtahů v řízení, kárný senát (z důvodů dále popsanych) nevycházel z období, kdy nebylo o této žádosti rozhodováno, nýbrž ze zjištěné nečinnosti ve věci jiného návrhu žalobce, a to návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu, podaného dne 20. 4. 2012. V části, kde se žalobce domáhal touto cestou vydání rozhodnutí o odkladu vykonatelnosti rozsudku, nebylo totiž kárně obviněnou na žádost o provedení procesního úkonu nikterak reagováno; po marném uplynutí 30 denní lhůty, vyplývající z ustanovení § 174 odst. 3, věty druhé zákona č. 6/2002 Sb., tak lze bezpečně hovořit o existenci průtahů v řízení ve vztahu k tomuto návrhu. Vzhledem k tomu, že zákon lhůtu pro rozhodnutí o žádosti o odklad vykonatelnosti rozsudku, podané v řízení o žalobě pro zmatečnost, nestanoví, vycházel kárný senát z toho, že za situace, kdy lze počátek jiné nečinnosti v téže věci, spadající do stejného období, kdy by mělo být o tomto návrhu rozhodováno, postavit najisto ke konkrétnímu datu, je vhodné za počátek průtahů v řízení považovat právě tento den – zde jde o den po marném uplynutí lhůty k provedení procesního úkonu, tj. 21. 5. 2012. I tato nečinnost přitom byla ukončena dne 16. 6. 2014, kdy byla žádost zamítnuta. Průtahy v řízení byly tedy v této soudní věci vymezeny obdobím **od 21. 5. 2012 do 15. 6. 2014**. Další dílčí vytýkanou nečinností kárně obviněné soudkyně uvnitř tohoto období se kárný senát nezabýval, neboť zaviněnou nečinnost soudce je nutno považovat za jeden skutek, ohraničený určitým časovým obdobím.
  
3. **sp. zn. 5 C 63/2001** [bod 7) návrhu] – nečinnost vytýkána v době od 1. 10. 2011 do 16. 8. 2012 a od 27. 3. 2013 do 20. 8. 2013. Z obsahu spisu bylo zjištěno, že dne 15. 9. 2011 uplynula lhůta, ve které měl být ustanovenou znalkyní předložen znalecký posudek. Dne 19. 10. 2011 se kárně obviněná znalkyně dotázala, kdy lze předložení posudku očekávat. Tento úkon považuje kárný senát za akceptovatelný, neboť odpovídal racionálnímu vedení řízení a byl učiněn v rámci přiměřené lhůty. Ve spise je dále založen přípis znalkyně ze dne 29. 11. 2011, ve kterém poukazuje na nedostatek podkladů pro vypracování znaleckého posudku a dotazuje se soudu, jakým způsobem má ve věci dále postupovat. I přes urgenci účastníka řízení ze dne 9. 1. 2012 zareagovala kárně obviněná až dne 30. 5. 2012, kdy dala znalkyni pokyn, jak má dále postupovat. Vzhledem k tomu, že se jednalo o věc, kde řízení probíhalo již řadu let, lze v tomto případě spravedlivě požadovat, aby jednoduché úkony byly soudcem číněny ve lhůtě nepřekračující dobu zhruba jednoho měsíce. Z tohoto pohledu byla tedy první nečinnost kárně obviněné soudkyně shledána v období **od 19. 11. 2011** (měsíc poté, kdy se dotazovala znalkyně na zaslání znaleckého posudku) **do 29. 5. 2012** (den poté byl znalkyni dán pokyn stran dalšího postupu). Na rozdíl od kárného návrhatele považuje kárný senát následující kroky kárně obviněné v této věci z pohledu požadavku na plynulost

- řízení za obhajitelné (urgence ze dne 3. 8. 2012, výstraha znalkyni ze dne 16. 8. 2012, zproštění ustanovené znalkyně ze dne 4. 12. 2012). Postup zvolený kárně obviněnou totiž nikterak nevybočuje z obvyklého postupu soudců v obdobných případech; větší prodleva v období od 30. 5. 2012 do 3. 8. 2012 odpovídá tomu, že znalkyně si (dle pokynu kárně obviněné) měla opatřit pro dokončení znaleckého posudku ještě další podklady. Další nečinnost v této věci byla kárným senátem shledána až v období **od 3. 5. 2013 do 19. 8. 2013**. Z obsahu spisu vyplývá, že dne 2. 4. 2013 byl spis předán kárně obviněné za účelem ustanovení nového ~~znalce~~ akceptovatelná lhůta k provedení tohoto jednoduchého úkonu činí i v tomto případě zhruba jeden měsíc. O nečinnosti vyvolávající průtahy v řízení tak lze hovořit počínaje datem dne 3. 5. 2013, a to až do 19. 8. 2013 (20. 8. 2013 byl ustanoven nový znalec).
4. **sp. zn. 5 C 39/2008** [bod 12) návrhu] – nečinnost vytýkána v době od 24. 1. 2013 do 28. 8. 2013 a od října 2013 do 26. 5. 2014. Zde kárný senát zjistil, že dne 3. 1. 2013 bylo soudu doručeno odvolání žalovaného proti usnesení na čl. 56, kterým byla zamítnuta jeho žádost o osvobození od soudního poplatku. Teprve dne 28. 8. 2013 vydala kárně obviněná výzvu k odstranění vad odvolání, a to ve lhůtě 5 dnů. Po přičtení referenční hodnoty tří měsíců k provedení tohoto jednoduchého úkonu tak lze hovořit o průtazích v řízení **od 4. 4. 2013 do 27. 8. 2013**. Výzva ze dne 28. 8. 2013 byla žalovanému doručena dne 11. 9. 2013; odvolacímu soudu byl spis (po marném uplynutí lhůty určené k odstranění vad odvolání) předložen až dne 26. 5. 2014. Po připočtení referenční lhůty třech měsíců k provedení tohoto jednoduchého úkonu lze hovořit o dalších průtazích v řízení v období **od 17. 12. 2013 do 25. 5. 2014**.
  5. **sp. zn. 5 C 249/2008** [bod 14) návrhu] – nečinnost vytýkána v období od 4. 12. 2012 do 18. 7. 2013. Zde kárný senát z obsahu soudního spisu zjistil, že řízení ve věci bylo usnesením ze dne 13. 5. 2009 přerušeno, s ohledem na probíhající řízení před Okresním soudě v Nymburce, jehož výsledek by mohl mít na danou soudní věc vliv. Dle údajů ISAS byl spis Okresního soudu v Nymburce (po pravomocném skončení věci) předložen kárně obviněné dne 4. 12. 2012. Usnesení o pokračování v řízení bylo vydáno dne 15. 7. 2013. Po přičtení referenční hodnoty třech měsíců k provedení tohoto jednoduchého úkonu lze shledat průtahy v řízení v období **od 5. 3. 2013 do 14. 7. 2013**.
  6. **sp. zn. 5 EC 27/2009** [bod 15) návrhu] – nečinnost vytýkána v období od 19. 12. 2013 do 30. 6. 2014. Kárným senátem bylo zjištěno, že soudu bylo dne 19. 12. 2013 doručeno zpětvzetí žaloby. Dne 21. 5. 2014 učinila kárně obviněná dotaz na procesní stanovisko žalovaného k tomuto návrhu; usnesení o zastavení řízení bylo vydáno dne 30. 6. 2014. Vzhledem k tomu, že prodleva mezi doručením zpětvzetí a dotazem na žalovaného překročila referenční hodnotu třech měsíců (šlo o jednoduchý úkon), lze hovořit o průtazích v řízení v období **od 20. 2. 2014 do 20. 5. 2014**. Následný úkon kárně obviněné (zastavení řízení) byl již učiněn v akceptovatelné lhůtě.
  7. **sp. zn. 5 C 71/2009** [bod 17) návrhu] – nečinnost vytýkána v období od 28. 1. 2013 do 4. 12. 2013. Z obsahu spisu vyplývá, že kárně obviněná dne 28. 1. 2013 odročila jednání za účelem rozhodnutí o procesním nástupnictví na straně žalovaného (čl. 73). Usnesení o připuštění záměny žalovaného bylo vydáno dne 4. 12. 2013 (čl. 74). Jakkoli rozhodnutí o připuštění záměny účastníků nelze obecně považovat za ryze jednoduchý úkon, kárný senát má v daném případě za to, že fakticky o jednoduchý úkon šlo. Z odůvodnění usnesení je totiž zřejmé, že soud vycházel jen ze smlouvy, dle které došlo k převzetí závazku třetí osobou, přičemž tento přechod označil bez dalšího dokazování a hodnocení za jednoznačně prokázaný. Po kárně obviněné tedy bylo možné spravedlivě požadovat,

## pokračování

aby ve věci připuštění záměny účastníka rozhodla ve lhůtě třech měsíců. Jelikož se tak nestalo, lze konstatovat průtahy v řízení v období **od 29. 4. 2013 do 3. 12. 2013**.

8. **sp. zn. 5 C 81/2009** [bod 18) návrhu] – nečinnost vytýkána v období od 26. 4. 2011 do 23. 8. 2013. V tomto případě bylo kárným senátem zjištěno, že řízení ve věci bylo přerušeno usnesením ze dne 4. 1. 2011 s tím, že je nutno vyčkat výsledku řízení vedeného u téhož soudu pod sp. zn. 17 C 237/2009. Dne 22. 4. 2011 sdělil právní zástupce žalobce, že řízení v posledně zmiňované věci je pravomocně skončeno. Spis byl kárně obviněné (dle údajů ISAS) předložen dne 26. 4. 2011. Usnesení o pokračování v řízení bylo vydáno dne 23. 8. 2013. V tomto případě kárně obviněná při jednání kárného soudu uvedla, že konstatovaná prodleva při rozhodnutí o pokračování v řízení není dána její zaviněnou nečinností, neboť v mezidobí zjistila, že právní otázka rozhodná pro dané řízení bude vyřešena v rámci jiného řízení, než na které odkazuje usnesení o přerušení řízení. Tomu odpovídá i odůvodnění usnesení o pokračování v řízení (čl. 18) spisu, kde se odkazuje na výsledek řízení vedeného u tamního soudu pod sp. zn. 5 C 4/2009. Jakkoliv nelze vyloučit, že tato argumentace kárně obviněné může být plausibilní, nelze přehlédnout, že toto vysvětlení nabídla kárnému senátu až při nařízeném ústním jednání, a to bez předložení jakéhokoliv důkazu. Za této situace považuje kárný senát argumentaci kárně obviněné za účelovou a při hodnocení věci vycházel výlučně z objektivně doložených skutečností, podávajících se z obsahu příslušného soudního spisu. Z tohoto pohledu lze akceptovat tvrzení kárného navrhovatele, že bylo-li řízení ve věci přerušeno do doby vydání pravomocného rozhodnutí ve věci sp. zn. 17 C 237/2009, měla kárně obviněná po pravomocném skončení této věci vyvinout procesní aktivitu, což se nestalo. Vzhledem k tomu, že usnesení o pokračování v řízení, vázané na pravomocné skončení jiné soudní věci, lze považovat za jednoduchý úkon, je možné (po připočtení referenční hodnoty třech měsíců, odvíjející se od data předložení spisu kárně obviněné dne 26. 4. 2011) hovořit o průtazích v řízení v období **od 27. 7. 2011 do 22. 8. 2013**.
9. **sp. zn. 5 C 97/2009** [bod 19) návrhu] – nečinnost vytýkána v období od 3. 5. 2012 do 27. 12. 2012. Z obsahu soudního spisu se podává, že kárně obviněná usnesením ze dne 13. 10. 2010 řízení přerušila s tím, že výsledek souběžně probíhajícího řízení o žalobě pro zmatečnost (vedeného u téhož soudu pod sp. zn. 5 C 202/2008) může mít na danou věc vliv. Kárný senát nahlédnutím do systému *infoSoud* zjistil, že věc sp. zn. 5 C 202/2008 byla pravomocně skončena dne 3. 5. 2012. Dne 14. 11. 2012 navrhl žalovaný, aby v řízení bylo pokračováno jednání ve věci bylo kárně obviněnou nařízeno dne 27. 12. 2012. Z uvedeného vzal kárný senát za prokázané, že počínaje dnem 3. 5. 2012 měla kárně obviněná vědět, že důvod pro přerušení řízení odpadl (věc sp. zn. 5 C 202/2008 taktéž rozhodovala). I bez návrhu žalovaného na pokračování v řízení tak měla nejdéle ve lhůtě třech měsíců učinit ve věci úkon, směřující ke skončení věci. Jelikož se tak nestalo, lze hovořit o průtazích v řízení v období **od 4. 8. 2012 do 26. 12. 2012**.
10. **sp. zn. 5 EC 70/2010** [bod 21) návrhu] – nečinnost vytýkána v období od 3. 1. 2013 do 8. 8. 2013. Z obsahu spisu bylo zjištěno, že odvolání proti rozsudku ze dne 7. 11. 2012 (doručené soudu dne 31. 12. 2012) bylo (dle údajů ISAS) předloženo kárně obviněné dne 3. 1. 2013. Dne 6. 8. 2013 zaslala kárně obviněná odvolání dalším účastníkům. Šlo o provedení jednoduchého úkonu po při počtení referenční hodnoty třech měsíců pro jeho realizaci lze proto hovořit o průtazích v řízení v období **od 4. 4. 2013 do 5. 8. 2013**.

11. **sp. zn. 5 EC 76/2010** [bod 22) návrhu] – nečinnost vytýkána v období od 18. 12. 2012 do 20. 5. 2014. Jak kárný senát zjistil, dne 18. 12. 2012 byl (dle údajů ISAS) kárně obviněné předložen spis s návrhem na zrušení rozsudku pro zmeškání (ze dne 11. 5. 2011) a odvoláním proti tomuto rozsudku. Dne 19. 6. 2013 vyhotovila kárně obviněná referát s výzvou k zaplacení soudního poplatku za odvolání. Poplatek byl dne 22. 7. 2013 zaplacen (spis byl dle údajů ISAS v té době stále veden na kárně obviněnou). Usnesením ze dne 20. 5. 2014 kárně obviněná usnesením zamítla návrh na zrušení rozsudku pro zmeškání. Vzhledem k tomu, že výzvu k zaplacení soudního poplatku lze považovat za jednoduchý úkon, lze hovořit o nečinnosti v období **od 19. 3. 2013** (lhůta se odvíjí od předložení spisu kárně obviněné) **do 18. 6. 2013**. Pokud jde o rozhodnutí ve věci návrhu na zrušení rozsudku pro zmeškání, s ohledem na zákonem jasně stanovená (a v praxi zásadně bez obtíží verifikovatelná) kritéria, za nichž lze takovému návrhu vyhovět, není důvod považovat tento procesní úkon za *a priori* složitý (tedy vymykající se referenční hodnotě třech měsíců pro provedení jednoduchých úkonů). Jelikož z obsahu spisu nic nenasvědčuje závěru, že by rozhodování o zmiňovaném návrhu bylo v posuzovaném případě právně či skutkově složitě, bylo možné po kárně obviněné spravedlivě požadovat, aby o takovém návrhu rozhodla ve lhůtě maximálně třech měsíců po té, co budou pro takový postup splněny všechny procesní podmínky. Jelikož administrace související s výběrem soudního poplatku za podané odvolání skončila dne 22. 7. 2013, lze nejpozději od tohoto data odvíjet lhůtu, kdy mělo být o návrhu na zrušení rozsudku pro zmeškání rozhodnuto. Bylo-li o tomto návrhu rozhodnuto až dne 20. 5. 2014, lze hovořit o průtazích v řízení v období **od 23. 10. 2013 do 19. 5. 2014**.
12. **sp. zn. 5 C 102/2010** [bod 23] – nečinnost vytýkána v období od 8. 6. 2011 do 13. 12. 2012 a od 15. 1. 2013 do 21. 4. 2014. Z obsahu soudního spisu vyplývá, že v průběhu řízení byl soud upozorněn na univerzální sukcesi na straně žalovaného. V rámci ověřování této skutečnosti byl (dle údajů ISAS) spis dne 8. 6. 2011 předložen kárně obviněné. Ta referátem ze dne 12. 12. 2012 urgovala sdělení stran procesního nástupnictví žalovaného. Dle údajů ISAS byl kárně obviněné spis předložen dne 15. 1. 2013. Dalším úkonem ve věci je až unesení o uložení pořádkové pokuty tvrzenému nástupci žalovaného pro neposkytování součinnosti to usnesení však není opatřeno razítkem kanceláře, nedoprovázejí jej doručky a neprochází ani evidenci ISAS. Další úkon kárně obviněné je datován dnem 23. 4. 2014, kdy předala kanceláři referát s dotazy na žalovaného a krajský soud. Vzhledem k tomu, že úkony směřující ke zjištění procesního nástupnictví účastníka řízení je možno v principu považovat za úkony jednoduché, lze dovést první období nečinnosti po uplynutí tří měsíců od předložení spisu kárně obviněné (od 8. 6. 2011); průtahy v řízení tak nastaly v období **od 9. 9. 2011 do 11. 12. 2012** (nečinnost ukončená urgencí). Poté, co byl spis opětovně předložen kárně obviněné (15. 1. 2013) nebyl ve věci proveden žádný relevantní úkon až do 23. 4. 2014; usnesení ze dne 3. 12. 2013 nelze za takový úkon považovat, neboť evidentně nebylo nikdy vypraveno (zde jde o případ „relativní nečinnosti“). Druhé období nečinnosti tak (po započtení referenční hodnoty třech měsíců) představuje průtahy v řízení v období **od 16. 4. 2013 do 21. 4. 2014**.
13. **sp. zn. 47 EC 1/2011** [bod 24) návrhu] – nečinnost vytýkána v období od 14. 3. 2012 do 30. 6. 2013 a od 7. 11. 2013 do 20. 5. 2014. V této věci kárný senát zjistil, že předmětná věc byla kárně obviněné soudkyni (dle údajů ISAS) přidělena dne 14. 3. 2012. Již dříve (11. 5. 2011) vzal žalobce návrh na zahájení řízení zpět. Usnesení o zastavení řízení bylo kárně obviněnou vydáno dne 30. 6. 2013. Do tohoto usnesení bylo podáno dne 8. 8. 2013 odvolání. Věc byla dne 7. 11. 2013 předložena (dle údajů ISAS) kárně obviněné

pokračování

bez věcného vyřízení odvolacím soudem, s pokynem rozhodnout o návrhu na vrácení soudního poplatku. Usnesení o vrácení soudního poplatku bylo vydáno dne 20. 5. 2014. Dle názoru kárného senátu kárně obviněné nic nebránilo v tom, aby poté, co jí byla věc přidělena, rozhodla ve lhůtě odpovídající provádění jednoduchých úkonů o zastavení řízení. Jakkoliv se jedná o případ soudního rozhodování, nelze přehlédnout, že šlo o jednoznačně projevenou vůli žalobce v řízení dále nepokračovat, čemuž odpovídalo i jasně seznatelné procesní stanovisko žalované, která podala proti původně vydanému platebnímu rozkazu odpor. Není tedy důvod, aby o zastavení řízení nemohlo být rozhodnuto ve lhůtě odpovídající provádění jednoduchých úkonů, tedy ve lhůtě třech měsíců. Lze proto hovořit o průtazích v řízení v období **od 15. 6. 2012 do 29. 6. 2013**. Shora uvedené závěry lze bezezbytku vztáhnout i na rozhodování o vrácení soudního poplatku (při zpětvzetí i návrhu); i zde se fakticky jednalo o jednoduchý úkon, který mohl být proveden ve lhůtě tří měsíců po té, co byla věc vrácena odvolacím soudem s pokynem k tomuto postupu. Druhé období průtahů v řízení tak lze vymezit **od 8. 2. 2014 do 19. 5. 2014**.

14. **sp. zn. 5 EC 45/2011** [bod 26) návrhu] - nečinnost vytýkána v období od 2. 2. 2012 do 15. 5. 2014. Kárný senát zjistil, že ve věci byl dne 23. 9. 2011 vydán platební rozkaz, ten se však nepodařilo žalovanému doručit. Dne 12. 1. 2012 učinila kárně obviněná dotazy stran zjištění pobytu žalovaného; poslední odpověď byla soudu doručena dne 31. 1. 2012. Počínaje dnem 2. 2. 2012 byl spis (dle údajů ISAS) veden na kárně obviněnou. Následuje úkon ze dne 15. 5. 2014, kterým kárně obviněná učinila dotaz stran možného pobytu žalovaného na území Slovenské republiky. Dle názoru kárného soudu si měla být kárně obviněná nejpozději dne 2. 2. 2012 vědoma toho, že bydliště žalovaného je neznámé a tomu přizpůsobit další procesní postup; pokud nehodlala provádět další šetření, měla přistoupit ke zrušení platebního rozkazu. Její nečinnost, přetrvávající do 15. 5. 2014 proto nelze akceptovat. Po připočtení referenční lhůty třech měsíců, odvíjející se od data 2. 2. 2012, tak lze hovořit o průtazích v řízení v období **od 3. 5. 2012 do 14. 5. 2014**.
15. **sp. zn. 47 EC 98/2011** [bod 27) návrhu] – nečinnost vytýkána v období od 14. 3. 2012 do 20. 5. 2014. Z obsahu soudního spisu vyplývá, že dne 7. 7. 2011 došla soudu žádost žalobce o opravu chyby ve vydaném elektronickém platebním rozkazu ze dne 6. 6. 2011. Dne 7. 3. 2013 byl návrh na zahájení řízení vzat žalobcem zpět. Dle údajů ISAS byla věc dne 14. 3. 2012 převedena na kárně obviněnou. Ta o obou procesních návrzích rozhodla usnesením ze dne 20. 5. 2014. V tomto případě kárný senát naznal, že minimálně v případě žádosti o provedení opravy elektronického platebního rozkazu měla kárně obviněná učinit úkon, který lze označit za jednoduchý. Vzhledem k tomu, že od data 14. 3. 2012 byla ve věci zcela nečinná, lze (po započtení referenční doby třech měsíců) hovořit o průtazích v řízení v období **od 15. 6. 2012 do 19. 5. 2014**.
16. **sp. zn. 12 EC 249/2011** [bod 28) návrhu] – nečinnost vytýkána v období od 14. 8. 2013 do 20. 5. 2014. V této věci bylo zjištěno, že dne 13. 8. 2013 byla (dle údajů ISAS) kárně obviněné předložena žádost právního zástupce žalobce o vrácení soudního poplatku; dne 14. 8. 2013 obdržel soud žádost právní zástupkyně žalovaného o přiznání odměny za zastupování. Kárně obviněná v obou návrzích rozhodla dne 20. 5. 2014. Vzhledem k tomu, že minimálně v prvním případě lze usnesení ze dne 20. 5. 2014 považovat za jednoduchý úkon, lze hovořit o průtazích v řízení (po započtení referenční doby třech měsíců) hovořit v období **od 14. 11. 2013 do 19. 5. 2014**.

Ve zbývajících případech, kdy byly kárnému soudu předloženy příslušné soudní spisy (ověřená kopie), existence průtahů shledána nebyla. Ve věci **sp. zn. 5 EC 22/2001** [bod 25)

návrhu] byla kárným návrhovatelem vytýkána nečinnost v období od 9. 5. 2012 do 27. 11. 2013. Z obsahu rekonstruovaného spisu bylo zjištěno, že ve věci proběhlo dne 9. 5. 2012 jednání, které bylo odročeno na neurčito za účelem zhodnocení důkazů, případně vypracování znaleckého posudku. Dalším úkonem kárně obviněné bylo až usnesení ze dne 27. 11. 2013, kterým zahájila rekonstrukci spisu. Dle připojeného výpisu ze systému ISAS se nicméně podává, že v období od 9. 5. 2012 do 27. 12. 2013 bylo umístění spisu deklarováno jako *jednání*; tento údaj je ovšem evidentně chybný a pohyb předmětného spisu po tomto datu nelze vysledovat. Za této situace nelze ve vytýkaném období hovořit o zaviněné nečinnosti soudce a ztrátu spisu nelze kárně obviněnou činit odpovědnou, přičemž bezodkladně poté, co byla ztráta spisu zjištěna, přistoupila k jeho rekonstrukci. V tomto případě tedy zjištěnou nečinnost soudkyně nelze považovat za kárné provinění, ve smyslu jeho definice vyplývající z ustanovení § 87 odst. 1 zákona č. 6/2002 Sb. Stejný závěr platí i pro věc **sp. zn. 5 C 57/2008** [bod 13) návrhu], kde byla kárně obviněná vytýkána nečinnost v období od 1. 1. 2012 do 14. 7. 2014. Z obsahu ověřené části příslušného soudního spisu bylo zjištěno, že na základě opakovaných žádostí právního zástupce žalobce bylo nejprve odročeno jednání na neurčito a následně bylo opakovaně odkládáno nařízení dalšího jednání s tím, že účastníci řízení vedou mimosoudní jednání o dohodě. Kárný soud nesdílí názor kárného návrhatele, že nebyl-li ve věci učiněn po dobu zhruba jednoho a půl roku žádný úkon směřující k jejímu skončení, bez toho, že by bylo rozhodnuto o přerušení řízení, jde o zaviněnou nečinnost soudce, dosahující intenzity průtahů v řízení. Jakkoli lze souhlasit s jeho názorem, že nenavrhnou-li účastníci přerušení řízení, je povinností soudu postupovat tak, aby věc byla co nejrychleji projednána a rozhodnuta, nelze přehlédnout fakt, že jednání ve věci nebylo nařízeno právě s ohledem na výslovné žádosti právního zástupce žalobce; kárně obviněná přitom nebyla zcela nečinná, neboť sama se opakovaně právního zástupce dožadovala sdělení, zda již k mimosoudní dohodě účastníků řízení došlo. Je to návrhatel, kdo disponuje řízením a navrhuje-li výslovně, aby soud prozatím jednání nenařizoval, není v principu důvod, proč mu nevyhovět. Žalovaný si přitom na nečinnost soudů nikterak nestěžoval a nelze tak usuzovat, že by žádosti právního zástupce žalobce snad mohly představovat účelové obstrukce řízení, kterými by bylo sledováno poškození práv žalovaného. Přestože postup kárně obviněné, která se nepokusila zjistit stanovisko žalovaného k tomuto postupu (což by mohlo vést k návrhu účastníků na přerušení řízení), nepovažuje kárný senát za zcela optimální, rozhodující je, že účastníci řízení nebyli reálně kráceni na svých procesních právech (tedy ani na právu na rozhodnutí věci v přiměřené době) a nebyly tak atakovány chráněné zájmy uvedené v ustanovení § 87 odst. 1 zákona č. 6/2002 Sb. (narušení důstojnosti soudcovské funkce nebo ohrožení důvěry v nezávislé, v nestranné, v odborné a spravedlivé rozhodování soudů), jejichž porušení je pojmovým znakem kárného provinění. V obou popsaných případech tedy kárný senát postupem dle ustanovení § 19 odst. 2 zákona č. 7/2002 Sb., zprostil kárně obviněnou obvinění pro skutek, spočívající ve způsobení nedůvodných průtahů (výrok II, body 2. a 3.), neboť vytýkaná jednání nejsou kárným proviněním.

Pokud jde o zbývající soudní věci, kde byla kárně obviněná vytýkána zaviněná nečinnost, jedná se o případy, kde došlo ke ztrátě soudních spisů. Z podkladů, které byly v této souvislosti kárnému senátu předloženy (viz výše) nelze zcela jednoznačně dovodit, kdy ke ztrátě jednotlivých spisů došlo, kdo je za tuto ztrátu odpovědný a nelze ani spolehlivě dovodit obsah těchto spisů v době, kdy vyšly z evidence. Jakkoli je ve všech případech, s výjimkou věci **sp. zn. 5 C 55/95** [bod 2) návrhu], **sp. zn. 5 C 158/2003** [bod 8) návrhu] a **sp. zn. 19 Nc 2900/2013** [bod 29) návrhu] v *podrobném výpisu z rejstříku C* uvedeno, že jde o věci vyřízené, je evidentní, že nešlo o věci vyřízené pravomocně. Ve všech případech [s výjimkou věci **sp. zn. 5 C 420/98** - bod 3) návrhu a **sp. zn. 19 Nc 2900/2013** - bod 29) návrhu] lze z předložených podkladů dovodit, že posledním úkonem před ztrátou spisu bylo soudní jednání, vydání rozhodnutí (v některých případech nelze zjistit, zda bylo takové rozhodnutí vyhotoveno), případně (bylo-li vydáno meritorní rozhodnutí, které bylo následně rozesláno) měl být ze strany soudce učiněn ještě jiný další úkon [například



pokračování

rozhodnutí o nákladech státu - viz **sp. zn. 5 C 184/92** - bod 1) návrhu]. V případě spisu **sp. zn. 19 Nc 2900/2013** se jednalo o nejasné podání, kde nelze vyloučit ani jeho neformální odložení, tuto skutečnost však není možné jakkoli prověřit, neboť poté, co byl spis po spisové prověrce vrácen zpět kárně obviněné, došlo k jeho ztrátě; je proto nutno vycházet z premisy, že i zde jde o věc, kde její vyřízení vyžadovalo aktivitu soudce. S výjimkou jednoho případu (**sp. zn. 5 C 420/98**), o němž bude pojednáno samostatně, lze tedy mít za prokázané, že ve vytýkaných případech došlo ke ztrátě spisu, přičemž kárně obviněná nečinila žádný úkon směřující k jejich rekonstrukci, přestože měla v těchto případech jako soudce činit další úkony.

Na dokazování při nařízeném ústním jednání se přitom nejen nepodařilo blíže objasnit okolnosti ztráty jednotlivých spisů, ale kárně obviněná ani plausibilně nevysvětlila, jak je možné, že se o ztrátě spisů nedozvěděla, a to přesto, že v některých případech k tomu mělo dojít již před několika lety. Je přitom evidentní, že došlo-li ke ztrátě některých spisů (tento samotný fakt ovšem není kárným návrhem vytýkán), skutečnost, že taková situace nebyla zjištěna, jde do značné míry na vrub kárně obviněné. Nevytvořila si totiž systém, který by takovým situacím předcházel (respektive jejich existenci indikoval)nebyla též schopna se blíže vyjádřit k okolnostem, za nichž došlo ke stěhování spisů (v důsledku čehož mohlo dojít k jejich ztrátě). Samotné stěhování soudu v roce 2004 přitom nemůže být okolností, s níž lze ztrátu všech spisů spojovat; v řadě případů totiž došlo ke ztrátě spisů až po několika letech po přestěhování. Kárný senát má tedy za to, že kárně obviněná nevěnovala dostatečnou pozornost pohybu svých spisů, a to nejen jako soudce, jemuž byly tyto spisy svěřeny, ale i jako místopředsedkyně soudu, která měla právě z titulu této své funkce přispět k bezproblémovému přestěhování spisů na nové pracoviště. Jí popsany způsob práce se spisy, pro který byla charakteristická minimální interakce s kanceláří a specifický způsob zakládání příchozích listin do spisů, je nepochybně nestandardní a přestože jej nelze považovat za *a priori* nepřipustný, nepochybně přispěl k tomu, že se o ztrátě spisů (respektive o tom, že jsou na ní evidovány pravomocně neskončené věci, kde po dobu několika let nebyl učiněn žádný úkon) nedozvěděla. Fakt, že práci se svěřenými spisy kárně obviněná nevěnovala dostatečnou pozornost, potvrdila ostatně i ve své výpovědi, kdy poukázala na své přetížení při výkonu kontrolních činností ve funkci místopředsedkyně soudu. Evidentně při tom selhala i tato kontrolní činnost, ve smyslu průběžné kontroly (pravomocně) neskončených věcí starších časových řad, neboť to byla právě kárně obviněná, kdo měl (i ve vztahu k vlastním věcem) takovou kontrolu provádět. Byla-li by taková činnost prováděna řádně, musely by problémy ve vytýkaných spisech být zjištěny. Vzniklou situaci při tom nelze zdůvodnit ani potížemi při přechodu na systém ISAS či počátečními deficity v jeho fungování. Kárný senát rozhodně nepopírá, že při náběhu tohoto informačního systému mohlo zpočátku dojít k provedení mylných zápisů či jejich absenci, jde však o situaci, se kterou byly konfrontovány všechny okresní, respektive obvodní soudy, přičemž kárnému senátu není známo, že by u jiných soudů docházelo k tak výrazným a dlouhodobým problémům, jaké v této souvislosti popisovala kárně obviněná ve své výpovědi. Přestože je i z některých předložených podkladů zřejmé, že v konkrétních případech jsou zápisy v ISAS zatíženy evidentní chybou (viz zejména věc **sp. zn. 5 C 420/98**), jde zpravidla o starší zápisy. I případné nedostatky v systému ISAS ovšem bez dalšího nemohou soudce zprostit odpovědnosti za řádné vedení jím svěřených spisů.

Kárný senát při hodnocení všech výše uvedených aspektů věci vycházel z premisy, že odpovědnost za soudní spis sdílí soudce spolu s příslušnou kanceláří. Pokud by tedy soudní kancelář evidentně neplnila část své svěřené odpovědnosti (například evidenci dokumentů a pohybu spisů v ISAS, předkládání spisů z kalendářů, apod.), mohlo by to v některých případech vést až k tomu, že by soudce za negativní důsledky s tím spojené nebyl odpovědný, a to i při respektování zásady, že soudce má mít o stavu jemu svěřené agendy vždy dostatečný přehled. O takový případ se však ve věcech vytýkaných kárným návrhovatelem (s výjimkou,

o které bude pojednáno dále) dle názoru kárného senátu nejednalo. I přes nepopíratelné deficity při zaznamenávání pohybů spisů v systému ISAS a zcela nedostatečné dokumentové knihovně nelze hovořit o tom, že by za vytýkaná období nečinnosti v jednotlivých věcech mohla výlučně soudní kancelář. Byla to totiž především kárně obviněná, která sama zavedla systém práce se spisy, který přispěl k tomu, že ztráta spisů nebyla až do doby provedené prověrky vůbec odhalena. Lze přitom zcela přisvědčit zástupkyni kárného navrhovatele, která uvedla, že byla-li kárně obviněná v rozhodné době místopředsedkyní soudu, měla přímo v popisu práce (v rámci dohledu nad soudci civilního úseku) aktivně pracovat se spisovou evidencí, včetně evidence elektronické. Zde pak kárný senát dodává, že na výše popsaném neuspokojivém stavu evidence ISAS v posuzovaných věcech nese svůj podíl i dřívější vedení obvodního soudu (tedy i kárně obviněná), které, dle jejího tvrzení, nechalo část dokumentové knihovny citovaného systému smazat pro nedostatečnou kapacitu serveru. Takový postup při řešení technických problémů lze označit za zcela absurdní a neakceptovatelný. Lze tedy uzavřít, že i u této skupiny soudních věcí, s výjimkou věci uvedené pod bodem 3) návrhu, byla kárným senátem zjištěna zaviněná nečinnost zakládající průtahy v řízení.

Co se týče již opakovaně zmiňované věci **sp. zn. 5 C 420/98** [bod 3) návrhu], v tomto případě, kdy byla kárně obviněná rovněž vytýkána nečinnost v souvislosti se ztrátou spisu, dospěl kárný senát k závěru, že z kárným navrhovatelem předložených podkladů nelze dospět k jednoznačnému závěru, kdo je za vzniklé průtahy odpovědný. Evidence pohybu spisu v ISAS totiž vykazuje zcela jasné logické rozpory (dne 18. 5. 2000 mělo být řízení zastaveno *usnesením*, přičemž dne 17. 1. 2001 je poznamenáno tištění *rozsudku*, v seznamech dokumentů k této spisové značce jsou evidovány jako užité vzory, které zcela evidentně být užity nemohly - mimo jiné vzor 6 a vzor 35 o. s. ř.). Za tohoto skutkového stavu, při absenci dalších podkladů, je nutno evidenci ISAS označit za zcela neprůkaznou. Logickým důsledkem pak je, že vzniklé průtahy nemohou být přičteny na vrub kárně obviněné. V tomto rozsahu proto kárný senát, ve smyslu ustanovení § 19 odst. 2 zákona č. 7/2002 Sb., zprostil kárně obviněnou obvinění pro tento skutek (výrok II, bod 1.), neboť existenci kárného provinění se nepodařilo prokázat.

Pokud jde o případy, kdy byla existence průtahů v řízení prokázána (viz výše), je nutno připomenout, že samotná existence takových průtahů ještě nepostačuje pro závěr o kárném provinění soudce; je totiž nutno také uvážit, do jaké míry je tento stav přičitatelný právě zaviněnému porušení jeho soudcovských povinností. Z hodnotících kritérií, která se v této souvislosti nabízejí, kárný senát neshledal, že by (v případě spisů, které nebyly ztraceny) šlo o *věci vymykající se běžné agendě*, tedy věci mimořádně složité, či problematiku, s níž se soudce běžně nesetkává. Ve vztahu ke všem hodnoceným věcem lze dále konstatovat, že nebylo zjištěno, že by kárně obviněná byla v rozhodném období v *obtížné osobní situaci* (dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, existence osobní zátěže, apod.), která by mohla její práci nepříznivě ovlivnit. Významným hodnotícím kritériem je také *situace v senátu* kárně obviněného soudce, kde je třeba posoudit zejména množství nevyřízených věcí, možnou specializaci soudce (respektive její změnu) v posuzovaném období, zkušenosti soudce (celkově i v agendě v níž došlo průtahům), strukturu přidělených věcí (jejich stáří v době přidělení, existenci přednostní agendy, kombinaci agend, apod.); bez významu není ani otázka *technického a personálního zabezpečení*, které měl soudce k dispozici. Ani z tohoto pohledu nicméně kárný senát nenalezl okolnosti, které by výrazným způsobem ovlivňovaly možnost kárně obviněné vyřizovat svěřené věci tak, aby v nich nedocházelo k průtahům. Z provedeného dokazování vyplynulo, že v průběhu předcházejících 3 let kárně obviněná vyřizovala běžnou civilní agendu, přičemž nebylo prokázáno, že by byla oproti dalším soudcům civilního úseku jakkoli znevýhodněna (například vyšším nápadem věcí či přidělováním obtížnější agendy). Jedná se o soudkyni zkušenou, která v rozhodném období soudila civilní agendu již řadu let. Nebylo taktéž zjištěno, že by její průměrný měsíční výkon při rozhodování věcí vybočoval z průměru daného soudu; uvedené platí i pro počty jejích

pokračování

neskončených věcí v jednotlivých letech. Taktéž nebylo prokázáno (a kárně obviněná to ani nenamítala) že by jí v průběžném vyřizování napadlých věcí bránily personální či technické deficity soudu, ve smyslu absence odborného či administrativního aparátu, nedostatečného technického vybavení, nedostatečné kapacity jednacích síní (z pohledu možnosti jejich využívání), apod. Za této situace je tedy kárný senát nenalezl žádné důvody, které by mohly vést k závěru, že za zjištěné průtahy není JUDr. S. odpovědná.

Popsaný stav lze proto nepochybně podřadit pod definici kárného provinění, kterým je *zaviněné porušení povinnosti soudce, jakož i zaviněné chování nebo jednání, jímž soudce narušuje důstojnost soudcovské funkce nebo obrožuje důvěru v nezávislé, nestranné, odborné a spravedlivé rozhodování soudů* (§ 87 odst. 1 zákona č. 6/2002 Sb.). Je-li rozhodování v zákonem stanovených či přiměřených lhůtách považováno za součást práva na spravedlivý proces, nelze nedůvodné průtahy v řízení hodnotit jinak, než jako zaviněné porušení povinnosti soudce a jako jednání způsobilé přinejmenším narušit důvěru ve spravedlivé rozhodování soudů, jak to má na mysli ustanovení § 87 odst. 1 zákona č. 6/2002 Sb. Z těchto důvodů proto kárný senát, ve smyslu ustanovení § 19 odst. 1 zákona č. 7/2002 Sb., uznal JUDr. S. vinnou, že zaviněným porušením svých povinností způsobila průtahy v celkem 26 soudních věcech (viz výrok I).

Při úvaze o uložení kárného opatření za případy, kdy byla kárně obviněná shledána vinnou ze zaviněných průtahů v řízení, kárný senát zohlednil fakt, že z celkem 56 spisů, které byly na základě rozhodnutí předsedy Obvodního soudu pro Prahu 10 podrobeny prověrce, byly kárným senátem konstatovány zaviněné průtahy v řízení celkem ve 26 případech, což představuje téměř jednu polovinu kontrolovaných spisů. Bylo přitom zjištěno 11 případů, kdy průtahy překročily 2 roky, v 6 případech pak byla překročena hranice jednoho roku. Ve všech případech konstatovaných průtahů byla (mimo jiné) zjištěna absolutní nečinnost kárně obviněné, tedy absence jakéhokoli úkonu ve věci. Kromě těchto, svou povahou spíše přitěžujících, okolností, nalezl kárný senát i okolnosti, které lze hodnotit jako polehčující. Jde především o postoj, který kárně obviněná k vytykanému pochybení zaujala, kdy uznala nedostatky ve své práci a nad vzniklým stavem projevila lítost. Dále nelze přehlédnout, že k její soudcovské práci nebyly v minulosti ze strany vedení soudu zaznamenány žádné výraznější výhrady. Kárný návrhovač naopak oceňoval její práci v pozici soudního funkcionáře. Jednoznačně pozitivní hodnocení osobnostních a odborných kvalit kárně obviněné se také podává z obsahu jejího osobního spisu. Nikoli bezvýznamný je též fakt, že JUDr. S. nebyla nikdy v minulosti kárně postižena. Za této situace kárný senát naznal, že v posuzované věci postačí uložení pouze mírného kárného opatření. Shodl se s kárným návrhovatelem, že tímto opatřením má být snížení platu ve smyslu ustanovení § 88 odst. 1 písm. b) zák. č. 6/2002 Sb., na rozdíl od něj však za dostačující považuje snížení platu jen o 10 % na dobu 3 měsíců (v této věci není kárný senát vázán návrhem – viz § 9 odst. 2 *in fine* zákona č. 7/2002 Sb.). Toto kárné opatření se uplatní od prvního dne měsíce následujícího po právní moci rozhodnutí o jeho uložení (§ 88 odst. 5 zák. č. 6/2002 Sb.).

**P o u č e n í:** Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. října 2014

Mgr. Radovan Havelec  
předseda kárného senátu